

[S. Rasmussen.]

haaber d r at kunne komme til en Forstaaelse.

Med Hensyn til Kaldsretten er der i det hele meget i Forslaget, vi kan give vor Tilslutning, og jeg skal derfor ikke komme ind paa Enkeltheder. Med Hensyn til § 33, den tidligere meget omdisputerede § 8, skal jeg heller ikke paa nærværende Tidspunkt indvende noget imod den Affattelse, den nu har faaet. Der er maaske enkelte Ting, som vi kan tales ved om i Udvalget og se at komme til en Forstaaelse om. Jeg tror, det vilde betyde meget for hele Skolens Ordning, om man kunde finde en heldig Form for denne Paragraf. Det vilde være heldigt baade for Befolkningen og for Lærerne.

Hvad K bstadskolens Ordning angaar, kan jeg i mange Henseender henholde mig til, hvad der er sagt af den ærede Ordfører for Venstre, og det samme gælder den private Skole.

Jeg skal slutte disse korte Bem rninger med at sige, at man ikke kan vente at faa Tilslutning til Forslagets Gennemførelse fra vor Side, hvis man ikke vil beholde den Forbindelse, den lovfæstede Forbindelse, som der er mellem Kirke og Skole, og hvis man ikke vil gaa til en anden Inddeling end Amtsinddelingen. Hvis vi ikke kan faa Tilslutning til vor Opfattelse paa disse Punkter, tror jeg ikke, vi vil kunne give Lovforslaget vor Anbefaling. Men i Haab om, at man kan naa til Enighed om disse for os saa vigtige Forhold, vil vi gerne gaa ind i et Arbejde paa dette Lovforslag.

Marie Hjelmer: Gennem mange Aar har det danske Folk levet lykkeligt i Troen paa, at det var et af de mest oplyste Folk i Verden. Men det er ikke sundt eller udviklende at sætte sig til Hvile i en saadan Illusion, og den Dag vil ufravigelig komme, da man vaagner op og opdager, at man er ikke saa oplyst, som man troede. Man vil da sammenligne sig med andre Folk og se, at man falder igennem. Jeg tror, at den Dag er kommet for os, og vi har for øvrigt her i Danmark i lange Tider været klar over, at vor Folkeskole trængte til en Fornyelse. Vi har vist det ved de stadig tilbagevendende Krav; ikke mindst fra vore Lærere — og den ved vel bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa — har der lydt Krav om en bedre, en udvidet Seminarieundervisning og Krav om et andet Skoletilsyn. Det første Krav skete Fyldest ved den nye Seminarielov, som vi vedtog for et Par Aar siden, og det andet vil forhaabentlig inden

længe se sin Opfyldelse gennem det Lovforslag, som her foreligger.

Vi ved alle, at Folkeskolens Betydning for Befolkningen og i Særdeleshed da for Ungdommen beror paa Læreren, paa den Indsats, han yder, paa hans  vner, paa hans Kærlighed til sin Gerning, paa hans solide Kundskaber, men ikke mindst paa den Aand, som han formaar at føre ind i sin Undervisning. Jeg haaber, at vi gennem den nye Seminarielov har faaet aabnet Muligheder for at faa en aandfuldere Undervisning ind i vore L rerskoler, saa at de i ringere Grad end før bliver Terpeanstalter, men i Stedet for Steder, hvor der er Tid til og Betingelser for Vækst i den unge Lærers aandelige Personlighed, saa at han bedre end nu bliver i Stand til at føre friske Pust ind i sin Undervisning og i sin Opdragelse af Børnene.

Men naar Læreren da efter sin 4—5-aarige Studietid kommer ud og skal prøve sine Kræfter i det Embede, der bliver ham betroet, er det naturligt af den største Vigtighed, at de Forhold, hvorunder han skal arbejde, er velegnede og saa tilpas frie, at hans personlige Indsats kan komme til at gøre sig g eldende. Det aandelige Indhold er det, der skal løfte Skolen og gøre den til den Kulturfaktor, Folket maa have for at kunne hævde sin Stilling blandt andre Kulturfolk og kunne konkurrere med disse. Og dette Indhold er det, Læreren skal bringe ind i Skolen. Men Rammerne skulde sandelig gerne være i Orden, og Rammerne er jo det, som dette Lovforslag om Folkeskolens Styrelse og Tilsyn beskæftiger sig med; det omhandler de Kaar, hvorunder Læreren skal arbejde og øve sin ansvarsfulde Gerning.

Den første Betingelse for, at Lærerens Gerning blandt Børnene og de unge kan lykkes, er, at han staar i et godt Forhold til Befolkningen, til Forældrene. Vi kan derfor fra vor Side billige og glæde os over den Tendens, der gaar gennem Lovforslaget, og som den højtærede Undervisningsminister siger er Grundp llen i det, at Forældrene drages ind i Skolens Interesser og Arbejde. Alt for tidt staar Forældrene fjernt fra Skolen, og kommer der saa Gnidninger mellem Børn og Lærer, vil man næsten altid finde, at der hos Forældrene er Mistro og Mistillid til Læreren. Efter dette Lovforslag kommer Lærerne og Forældrene i nært Samarbejde. Det kan blive frugtbart og godt, men det kan sandelig ogsaa blive meget vanskeligt. Det er store Krav, der gennem For ldreraadene stilles til Forældrene, og det er sandsynligt, at det vil